

Látom azt a házat, melynek tulajdonosával tavaly beszélgettem. Ház? Ez is, mint a többi, romhalmaz. Két ember áll a falak előtt egy földomladékon. Talán ez is fal volt? Nézem a megrokkant falakat, a repedéseket. Mit akarnak itt ezek, talán újra építeni? Ujra kezdeni a kínlódást a rettegést?

— Jó lesz, ha odébb áll a faltól, mert még rászakad. — Szól az egyik ember.

Szóba ereszkedünk.

Megtudjuk, hogy amikor a házak düledezni kezdtek, újból működésbe kezdett a szociálpolitika. Az embereket kilakoították. A megrokkant házak kifoltozására 1000—1000 téglát kaptak a háztulajdonosok. Foltozás! A düledező falakat alátéglázni, a repedéseket betapasztani, a sarat szétmázolni. A talajt persze nem lehet megváltoztatni. Más részébe a községnek nem lehet az embereket átköltöztetni, ha mindjárt volna is hely, hová. Lehet egy süppedő, beteg talajra épített épületet tapasztással, foltozással megmenteni, foltozó szociálpolitikai intézkedésekkel egészsé-gessé tenni.?

Sántha Péter

Kószálni hideg hajnalokon . . .

*Kószálni hideg hajnalokon,
Az ég még naptalan kéklík,
Az utakon se barát, se rokon,
Fájdalom fog el a szíved gyökeréig.*

*Munkába sietnek az álmos lányok,
Szemük minden férfin megakad.
Szeretnének egy jó házasságot
És rejtik a koraösz hajszálakat.*

*Gondozatlanságuk, fáradtságuk sért rég,
Szemed az unott szemükbe mélyed,
Hová szökött a hajnali lányokról a szépség,
Mért csak a pihent, munkátlan nők szépek?*

*Mért csak este a mozivásznak
Adják nekik, ami öröm, ami szépség, ami dal,
Mért nyugös, hervadt és fáradt
Aki dolgozik, bárha fiatal?*

LATAK ISTVÁN